

BRÉTEMA

Neva Noctiluca

BRÉTEMA

Texto: Neva Noctiluca (Alicia Baña Castro)

Ilustracións: Neva Noctiluca (Alicia Baña Castro)

Maquetaxe e deseño de cuberta: Neva Noctiluca (Alicia Baña Castro)

Primeira edición: 2020

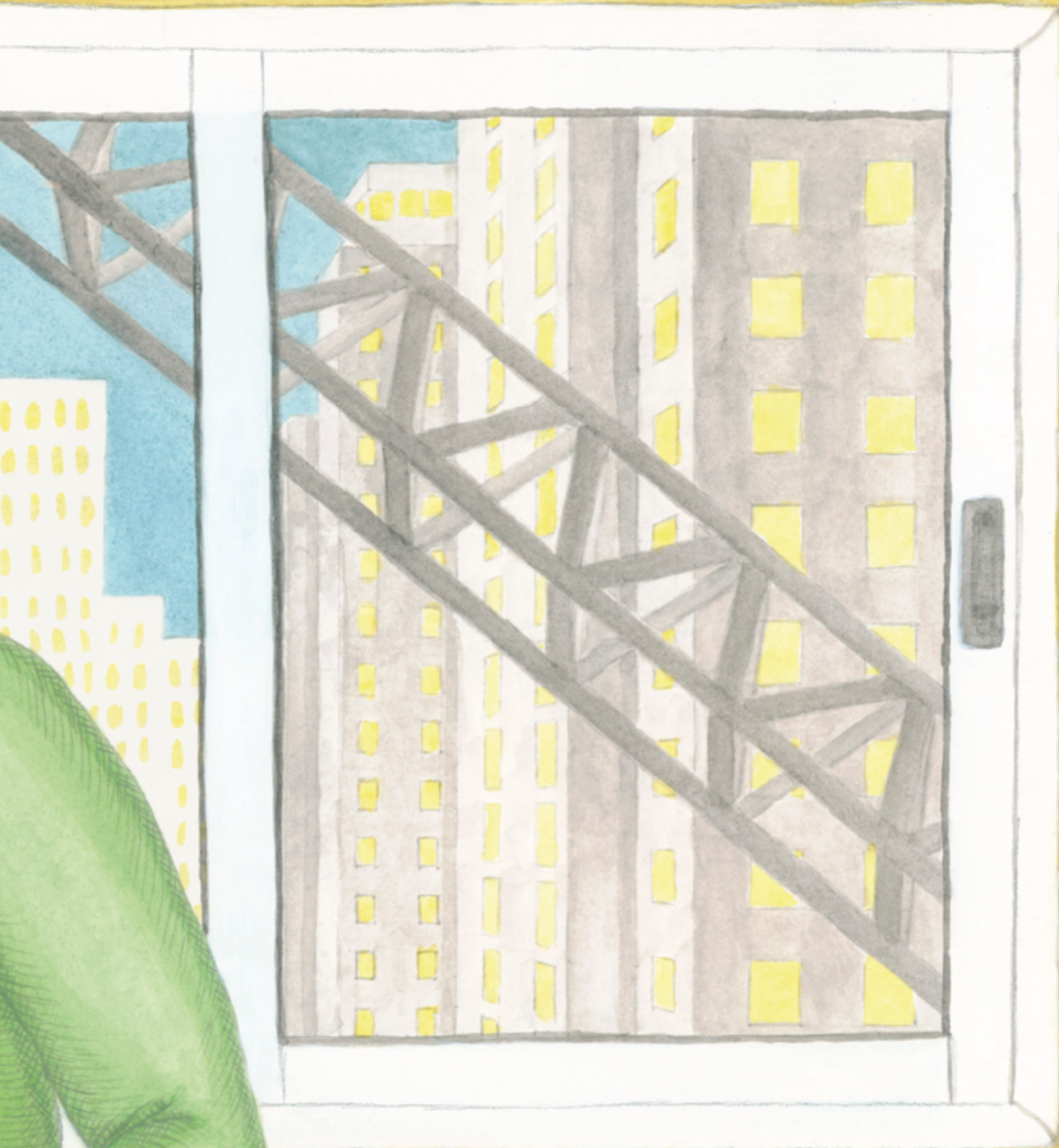
Esta obra foi realizada ao abeiro do Fondo de proxectos culturais
Xacobeo 2021 da Xunta de Galicia

BRÉTEMA

Neva Noctiluca

É increíble como parece non ter pasado o tempo,
nesta mesma estancia, oíndo as túas palabras
graves e quebradas mentres termo dunha cunca
que me quenta as mans.
Coma antes. Coma sempre.
Agora só ficamos aquí, quedos. Bebendo dos sorrisos
pasados, daquilo que xa non é, protexidos da vertixe
que provoca un mundo de alta velocidade.
Engruñados un no outro. Enraizados.

Recoñezo ese son. Agarrótaseme a gorxa ao sentir
os golpes secos dos nocellos contra a madeira.
Na miña porta... Está na miña porta!

POM,

POM,

POM,

POM!!

—Non te vai salvar facer a xorda, vella.
Estás a un paso xa da morte.
Digamos que eu só quero... acelerar o proceso.
De todas as formas,
para que queres esta casa?
Por que non deixas
o mundo material para os vivos?

A stylized illustration of a man with a large, elongated face, wearing a light brown suit jacket over a green shirt. He has a worried or distressed expression, with furrowed brows and a slightly open mouth. His right hand is on a door handle, which is partially visible at the bottom left. The background is a textured blue. Five black rectangular boxes with the word 'CLICK!' in white capital letters are arranged vertically on the right side of the page.

CLICK!

CLICK!

CLICK!

CLICK!

CLICK!

CLICK!

Bloquea a porta
cun dos seus inmensos pés.
O meu débil corpo
apenas pode conter a escuridade
que comeza a filtrarse
entre as fendas da madeira.
Finalmente, todo cesa.
Retírase e deixa no aire pesado
o cheiro acre dunha ameaza.
Pero sei que ha de volver.

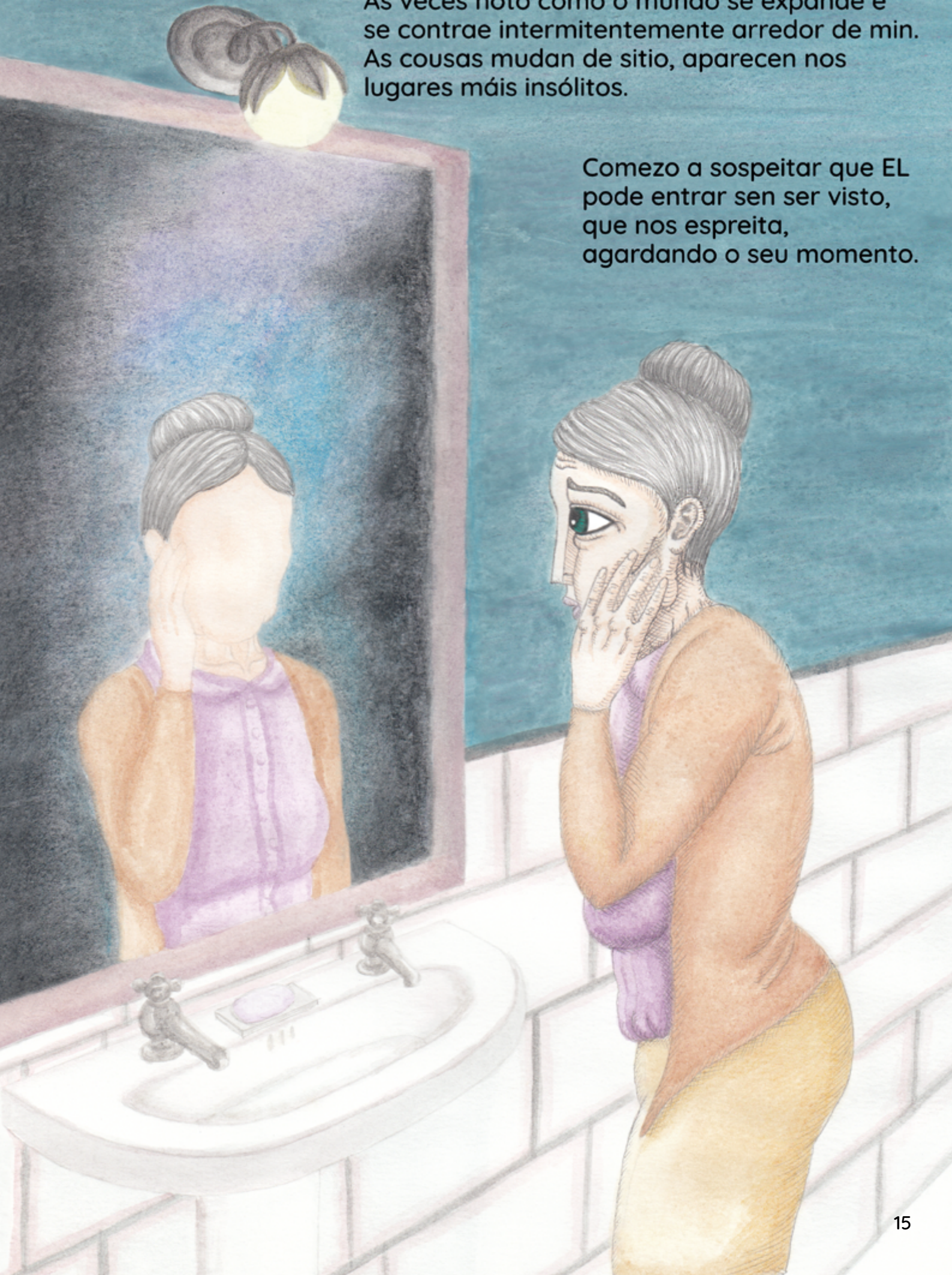
Ese home garda algo brutal dentro del, é perigoso.
Así llo dixeran á miña filla, pero non me escoita.
Xa ninguén me escoita.

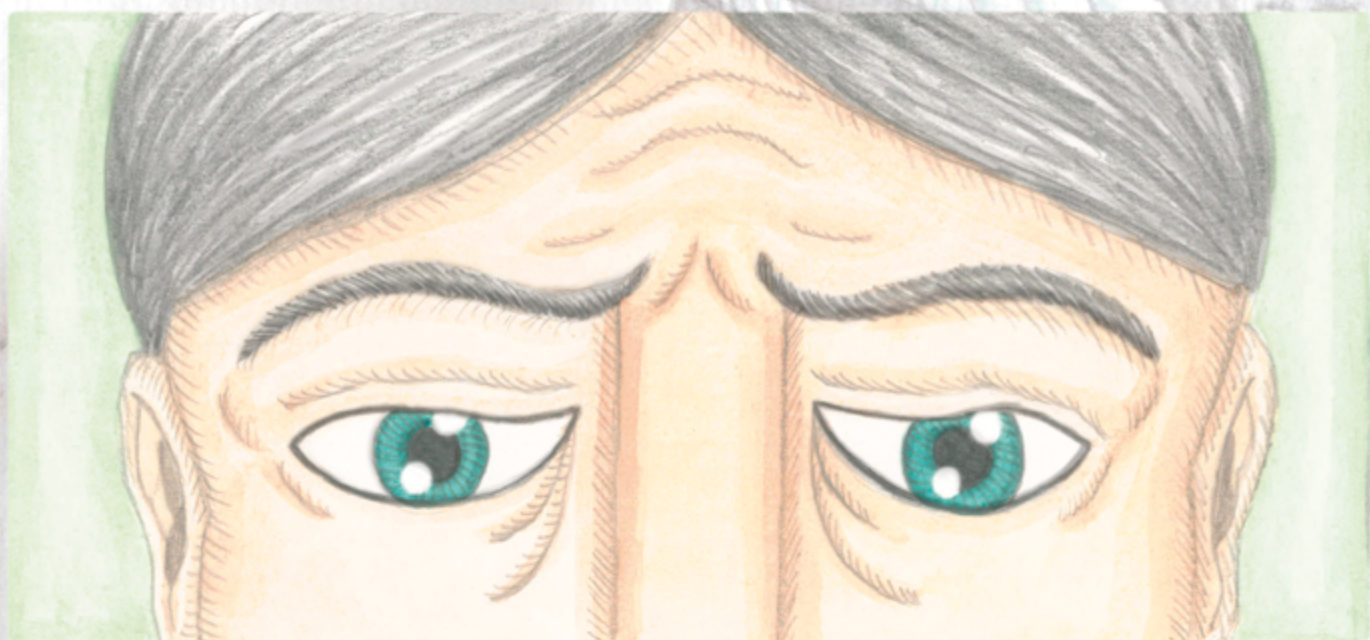

Ás veces noto como o mundo se expande e se contrae intermitentemente arredor de min. As cousas mudan de sitio, aparecen nos lugares máis insólitos.

Comezo a sospeitar que EL pode entrar sen ser visto, que nos espreita, agardando o seu momento.

Quero contarcho, alertarte para
que te protexas,
pero non consigo atoparte.
Saíches sen avisar. Algo raro en ti...

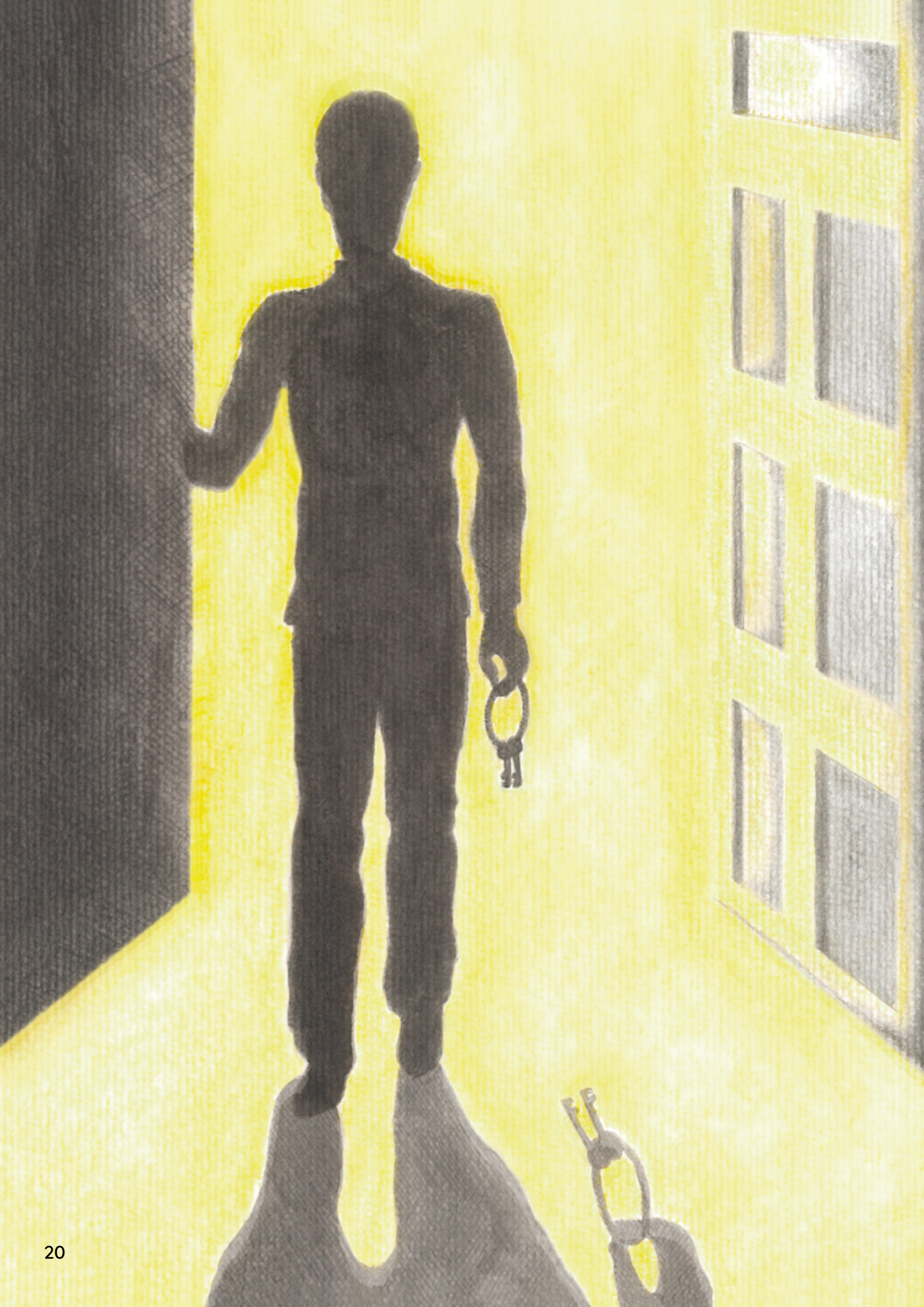
Xa non recordo se estaba nesta rúa.
A cidade transfórmase constantemente,
coma un gran monstro que engole
e regurxita os lugares,
despistando a memoria.

Se tan sequera te atopase...
A onde fuches, meu velliño?
Aínda non volviches á casa...
A ver se te levou ese demo escuro,
ese intruso que me quere usurpar
ata o último que me queda...

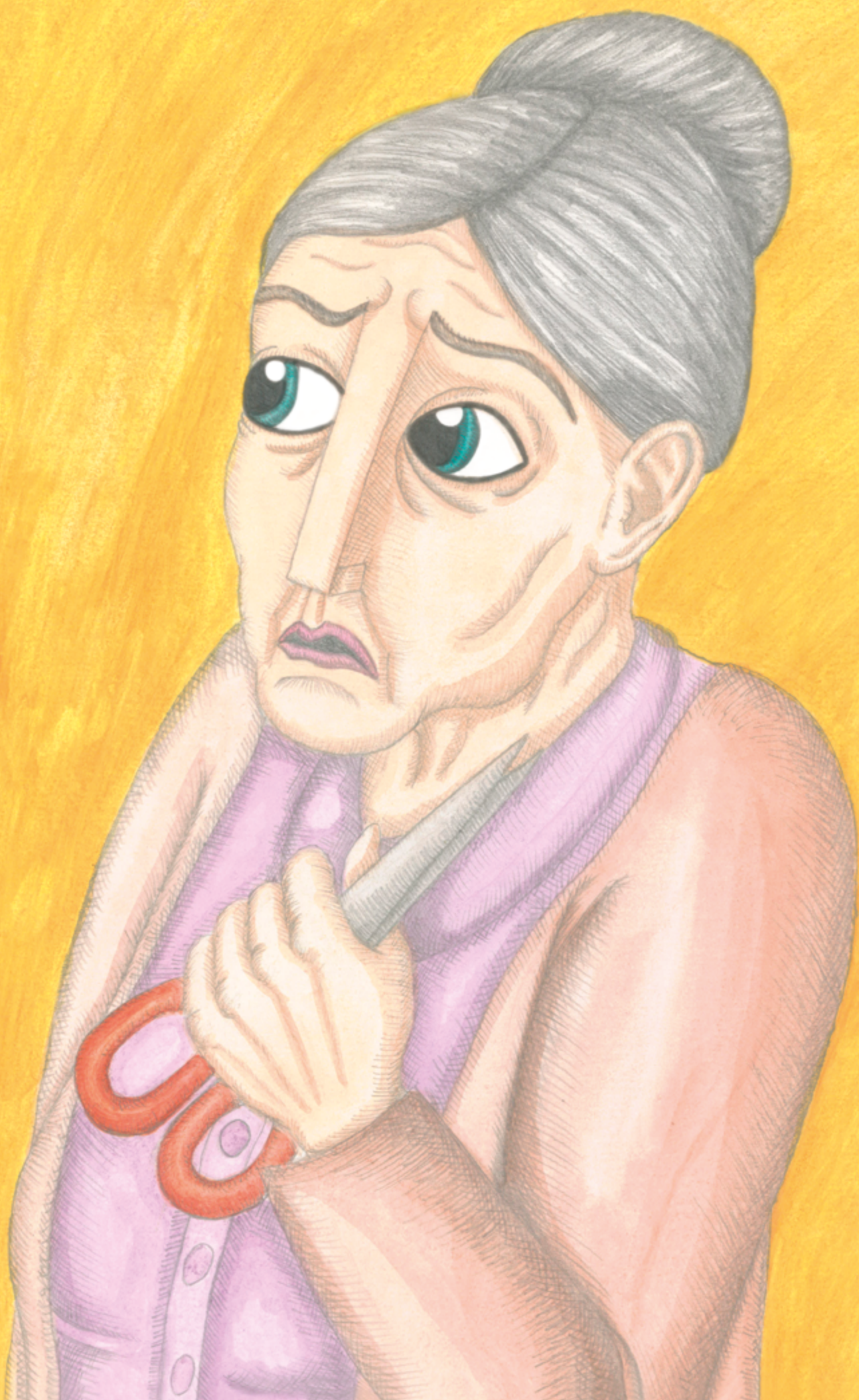

Pero como puido entrar?
Só a miña filla e máis eu temos as chaves.
Vólvoas sentir outra vez... esas pisadas
de depredador silandeiro,
acazapado baixo o manto da escuridade.

—Fóra da miña casa!
Non vas levar nada, miserable!

De súpeto desaparece,
non se sabe por onde puido saír.
Non entendo nada, non sei que está a pasar...
Creo que o escoito rir fóra, no corredor.
Estase rindo de min.
Cre que me pode ameazar
coma se tal cousa
e que non me defenderei...
Non me vai volver quitar
nada esta vez!

Pero non está só... De quen é esa outra voz?
Sóame familiar... non pode ser!! ELA non... Ela tamén...

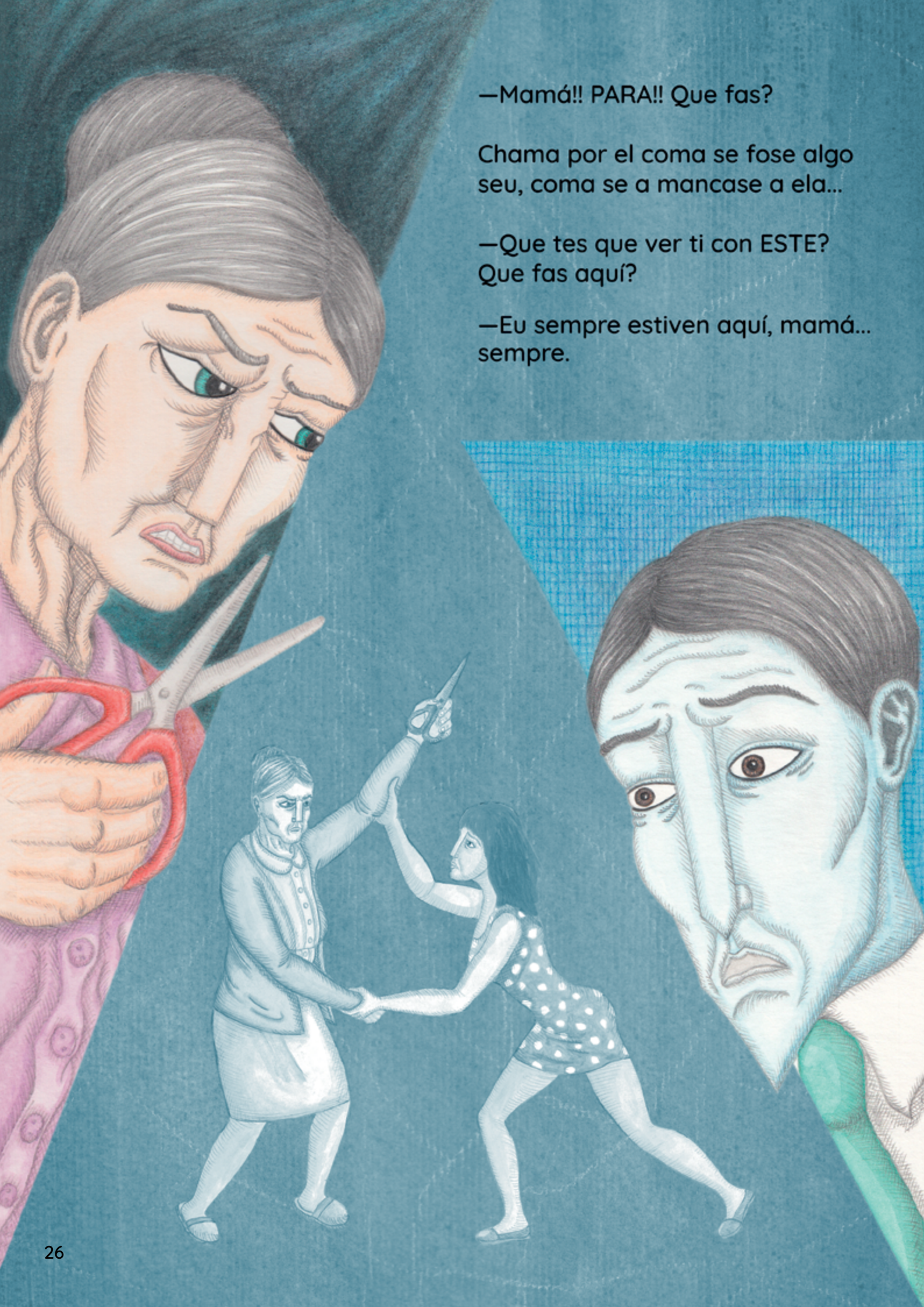

—Mamá!! PARA!! Que fas?

Chama por el coma se fose algo
seu, coma se a mancasse a ela...

—Que tes que ver ti con ESTE?
Que fas aquí?

—Eu sempre estiven aquí, mamá...
sempre.

Os pensamentos
amoréanse,
impáctanme todos á vez...

Poida que recoñeza este home...
Poida que estivese aí, nalgún lugar
entre a espesa néboa
da miña mente,
agardando a ser recordado...

Pero xa non podo
estar segura de nada...
Todo se vai diluíndo pouco a pouco,
ata converxer nun branco total.

Existen cousas que aínda lembro,
pero son retallos desenfiados e perdidos
doutra era; como o peso do balde
sobre a miña cabeza cando levaba a roupa ao río
sendo unha nena; ou a túa forma de sorrir,
como sen querer,
levantando só unha comisura...

